

Bilag 3 a.

Guldsmedefagets Fællesråd.

22. januar 1954.

Kendsgerninger om omsætningsafgiften af guld-, sølv- og platinvarer samt ure m. m.

1. Efterspørgslen efter disse varer er, bortset fra forlovelsesringe, elastisk. Stort set kan behovet tilfredsstilles ved køb i konkurrerende brancher, der ikke opkræver omsætningsafgift.
2. Et egentligt luksusforbrug rammes ikke i det tilsigtede omfang. Der købes årligt for millionbeløb i udlandet.
3. Ved større køb her i landet kræves det ofte, at guldsmeden selv må bære de 10 pct.
4. Afgiften fremmer illegitim fremstilling og omsætning samt indsmugling af varer købt i udlandet.
5. Afgiften omfatter også rene arbejdsydelse, bl. a. forandring af gamle smykker og visse reparationer, og virker som en ekstra skat på håndværk.
6. Afgiften indbringer 5 mill. kr. om året — det koster branchen 1 mill. kr. at administrere den.
7. Grænsen mellem afgiftspligtige og afgiftsfrie varer er udflydende og fordrer stadig mere komplicerede fortolkninger, således er f. eks. afgiften af ørebøjler (skruer) betinget af, om de udelukkende tjener fastgørelsesformål, eller om de også virker som udsmykning.
8. Jo længere afgiften har varet, jo dybere har kontrollen måttet gå. Der hviler nu et stort regnskabsarbejde på guldsmedene og et stadig mere detaljeret kontrolarbejde på toldvæsenet.
9. I alle tvivlstilfælde hviler afgiftserlæggelsen overfor toldvæsenet på dettes skønsmæssige ansættelse af guldsmedens avance på de solgte varer.
10. Afgiften kan i sin form næppe administreres anderledes. Det vil ikke være muligt at ændre den til en engrosafgift, dels fordi varerne kan fremstilles under former (mange små værksteder, hjemmefremstilling), som unddrager sig kontrol, og dels fordi prisdannelsen på brugte varer sker i detailhandelen.